

**LEKSYKON
PROFESJONALISTY**

David Chisnall

Objective-C

Przystępna wiedza o Objective-C!

Tytuł oryginalny: Objective-C Phrasebook, Second Edition

Tłumaczenie: Mateusz Wieloch

Projekt okładki: Studio Gravite / Olsztyn

Obarek, Pokoński, Pazdrijowski, Zaprucki

ISBN: 978-83-246-4350-9

Authorized translation from the English language edition, entitled: OBJECTIVE-C PHRASEBOOK, Second Edition; ISBN 0321813758; by David Chisnall; published by Pearson Education, Inc, publishing as Addison Wesley. Copyright © 2012 by Pearson Education, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from Pearson Education, Inc. Polish language edition published by HELION S.A., Copyright © 2012.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Wydawnictwo HELION nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Materiały graficzne na okładce zostały wykorzystane za zgodą Shutterstock Images LLC.

Pliki z przykładami omawianymi w książce można znaleźć pod adresem:

<ftp://ftp.helion.pl/przyklady/objclp.zip>

Wydawnictwo HELION

ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE

tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<http://helion.pl/user/opinie/objclp>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- Kup książkę
- Poleć książkę
- Oceń książkę

- Księgarnia internetowa
- Lubię to! » Nasza społeczność

Spis treści

	O autorze	9
	Podziękowania	11
	Wprowadzenie	13
Rozdział 1.	Filozofia Objective-C	15
	Model obiektowy	15
	Opowieść o dwóch systemach typów	17
	C to Objective-C	17
	Język i biblioteka	18
	Historia Objective-C	20
	Wieloplatformowość	22
	Kompilowanie programów napisanych w Objective-C	23
Rozdział 2.	Elementarz Objective-C	25
	Deklarowanie typów w Objective-C	26
	Wysyłanie wiadomości	28
	Selektory	30
	Deklarowanie klas	31
	Protokoły	35
	Dodawanie metod do istniejącej klasy	36
	Nieformalne protokoły	38
	Generowanie metod przy użyciu zadeklarowanych właściwości	38
	Słowa kluczowe self, _cmd i super	42
	Wskaźnik isa	44
	Inicjalizowanie klas	46
	Kodowanie typów	47
	Używanie bloków	49

Rozdział 3.	Zarządzanie pamięcią	51
	Zajmowanie i zwalnianie pamięci	51
	Przypisywanie do zmiennych instancyjnych	52
	Automatyczne zliczanie referencji	53
	Zwracanie obiektów przez argumenty będące wskaźnikami	54
	Unikanie cykli pozyskanych referencji	56
	Migracja do ARC	57
	Pule automatycznego zwalniania pamięci	59
	Konstruktory automatycznie zwalnijące pamięć	61
	Automatyczne zwalnianie obiektów w akcesorach	61
	Wsparcie dla automatycznego odśmiecania kolekcji	62
	Współpraca z C	64
	Niszczenie obiektów	65
	Słabe referencje	66
	Alokowanie skanowanej pamięci	68
Rozdział 4.	Najważniejsze wzorce w Objective-C	71
	Dwufazowe tworzenie obiektów	71
	Kopiowanie obiektów	72
	Archiwizowanie obiektów	74
	Tworzenie wyznaczonych inicjalizatorów	76
	Singleton	77
	Delegowanie	79
	Budowanie fasad	80
	Tworzenie klastrow klas	81
	Pętla wykonania	83
Rozdział 5.	Liczby	85
	Przechowywanie liczb w kolekcjach	86
	Arytmetyka liczb dziesiętnych	88
	Konwersje między ciągami znakowymi i liczbami	90
	Odczytywanie liczb z ciągów znakowych	91
Rozdział 6.	Operacje na ciągach znakowych	93
	Tworzenie stałych ciągów znakowych	94
	Porównywanie ciągów znakowych	94
	Przetwarzanie ciągu znakowego litera po literze	96
	Zmiana kodowania ciągów znakowych	98
	Przycinanie ciągów znakowych	100
	Dzielenie ciągów znakowych	101
	Kopiowanie ciągów znakowych	101
	Tworzenie ciągów znakowych z szablonów	103
	Dopasowywanie wzorców do ciągów znakowych	105
	Przechowywanie tekstu z formatowaniem	106

Rozdział 7.	Kolekcje	109
	Używanie tablic	110
	Kontrolowanie indeksów	111
	Przechowywanie nieuporządkowanych grup obiektów	112
	Tworzenie słownika	113
	Iterowanie po kolekcji	114
	Wyszukiwanie obiektu w kolekcji	116
	Dziedziczenie z kolekcji	118
	Przechowywanie obiektów Objective-C w kolekcjach C++	120
Rozdział 8.	Data i czas	123
	Odczytywanie aktualnej daty	123
	Przygotowanie dat do wyświetlenia	124
	Zliczanie upływającego czasu	126
	Odczytywanie dat z ciągów znakowych	126
	Zdarzenia stopera	127
Rozdział 9.	Listy właściwości	129
	Przechowywanie kolekcji w listach właściwości	130
	Odczytywanie danych z listy właściwości	131
	Zmiana formatu list właściwości	133
	JSON	134
	Przechowywanie ustawień	135
	Przechowywanie dowolnych obiektów w systemie ustawień	138
Rozdział 10.	Interakcja ze środowiskiem	141
	Pobieranie wartości środowiskowych	141
	Przetwarzanie argumentów z linii komend	142
	Ustawienia regionalne użytkownika	144
	Nagłe zakończenie programu	145
Rozdział 11.	Kodowanie klucz-wartość	147
	Dostęp do wartości poprzez klucz	147
	Uzyskiwanie zgodności z KVC	148
	Ścieżki do klucza	151
	Obserwowanie kluczy	152
	Uzyskiwanie zgodności z KVO	153
Rozdział 12.	Obsługa błędów	155
	Różnice w implementacji wyjątków	156
	Rzucanie i łapanie wyjątków	157
	Obiekty wyjątków	159
	Zunifikowany model wyjątków	160
	Wyjątki a zarządzanie pamięcią	161
	Przekazywanie delegat z błędami	162
	Zwracanie informacji o błędzie	163
	NSError	164

Rozdział 13.	Dostęp do katalogów i plików	167
	Odczytywanie pliku	167
	Przenoszenie i kopiowanie plików	169
	Pobieranie atrybutów pliku	170
	Modyfikacja ścieżek	171
	Sprawdzanie, czy plik lub katalog istnieje	172
	Praca z pakietami	173
	Odszukiwanie plików w lokacjach systemowych	175
Rozdział 14.	Wątki	179
	Tworzenie wątków	179
	Ustawianie priorytetu wątku	180
	Synchronizowanie wątków	182
	Przechowywanie danych specyficznych dla danego wątku	183
	Oczekiwanie na prawdziwość warunku	185
Rozdział 15.	Bloki i Grand Central	189
	Wiązanie zmiennych z blokami	189
	Zarządzanie pamięcią a bloki	192
	Wykonywanie czynności w tle	194
	Tworzenie własnych kolejek pracy	196
Rozdział 16.	Powiadomienia	199
	Żądanie powiadomień	199
	Wysyłanie powiadomień	201
	Kolejkowanie powiadomień	201
	Przesyłanie powiadomień między aplikacjami	202
Rozdział 17.	Sieć	205
	Wykorzystywanie obudowanych socketów z języka C	205
	Łączenie się z serwerami	207
	Przesyłanie obiektów przez sieć	208
	Wyszukiwanie węzłów równoległych	210
	Wczytywanie danych spod adresu URL	212
Rozdział 18.	Debugowanie Objective-C	215
	Inspekcja obiektów	215
	Rozpoznawanie problemów z pamięcią	217
	Obserwowanie wyjątków	218
	Asercje	220
	Zapisywanie wiadomości o błędach	221

Rozdział 19.	Środowisko uruchomieniowe Objective-C	223
	Wysyłanie wiadomości na podstawie nazwy	223
	Odszukiwanie klas według nazwy	224
	Sprawdzanie, czy obiekt posiada daną metodę	225
	Przekierowywanie wiadomości	227
	Odszukiwanie klas	228
	Inspekcja klas	229
	Tworzenie nowych klas	231
	Dodawanie nowych zmiennych instancyjnych	232
	Skorowidz	235

Rozdział 3.

Zarządzanie pamięcią

Jeśli pochodzisz ze środowiska programistów C lub C++, prawdopodobnie we krwi masz śledzenie własności obiektów oraz ręczne alokowanie ich i niszczenie. Jeśli pochodzisz ze środowiska programistów języków podobnych do Javy, przywykłeś do automatycznego odświeczacza pamięci, który wykonuje tę pracę za Ciebie.

Objective-C na poziomie języka nie pozwala na alokację lub dealokację obiektów. Jest to pozostawione kodowi napisanemu w C. Alokacja obiektów następuje zwykle po wysłaniu do ich klasy wiadomości `+alloc`, która z kolei wywołuje metodę `malloc()` lub podobną, by zarezerwować pamięć na obiekt. Wysłanie obiektowi wiadomości `-dealloc` czyści i usuwa jego zmienne instancyjne.

Framework Foundation rozbudowuje to proste, ręczne zarządzanie pamięcią o zliczanie referencji. Gdy tylko zrozumiesz, jak działa, Twoje życie stanie się prostsze. Nowsze kompilatory pomogą Ci, zdejmując z Ciebie trud pisania kodu zliczającego referencje.

Zajmowanie i zwalnianie pamięci

```
6 NSArray *anArray = [NSArray array];
7 anArray = [[NSArray alloc] init];
8 [anArray release];
```

Z pliku: `retainRelease.m`

Z każdym obiektem dziedziczącym z `NSObject` jest powiązany licznik referencji. Gdy osiągnie wartość 0, obiekt jest niszczone. Obiekt utworzony przy użyciu `+alloc` lub podobnej metody, jak np. `+new` czy `+allocWithZone:`, rozpoczyna swój żywot z licznikiem ustawionym na wartość jeden.

Licznik referencji obiektu można kontrolować, wysyłając mu wiadomości `-retain` i `-release`. Jak wskazują ich nazwy, wykorzystuje się je do pozyskiwania referencji na obiekt lub jej zwalniania. Wiadomość `-retain` inkrementuje licznik referencji, a wiadomość `-release` go dekrementuje.

By określić obecny stan licznika referencji, wyślij wiadomość `-retainCount`. Kuszące może być optymalizowanie kodu, polegające na wykorzystaniu specjalnego przypadku, gdy istnieje tylko jedna referencja na obiekt. Jest to bardzo zły pomysł. Jak sama nazwa wskazuje, metoda zwraca liczbę *jawnie* pozyskanych referencji, a nie referencji w ogóle. Podczas tworzenia na stosie wskaźnika do obiektu powszechne jest niezawracanie sobie głowy wysyłaniem do niego wiadomości `-retain`. W efekcie do obiektu mogą prowadzić dwie lub więcej referencji, choć licznik jest ustawiony na jeden.

Wskaźniki w Objective-C są podzielone na dwie kategorie: **referencje własnościowe** i **referencje niewłasnościowe**. Referencja własnościowa to taka, która modyfikuje licznik referencji obiektu. Wywołując metody takie jak `+new` lub `-retain`, otrzymuje się referencję własnościową do nowego obiektu. Większość pozostałych metod zwraca referencje niewłasnościowe. Zmienne instancyjne i globalne są przeważnie wskaźnikami własnościowymi, więc powinno się im przypisać referencje własnościowe. Trzeba także upewnić się, że przed przypisaniem nowej referencji własnościowej usunięto starą (wysyłając wiadomość `-release`).

Zmienne tymczasowe są zwykle referencjami niewłasnościowymi. Automatyczne zliczanie referencji i odświeżanie pamięci, którym przyjrzymy się w dalszej części obecnego rozdziału, wprowadzają specjalne rodzaje tego typu referencji.

Przypisywanie do zmiennych instancyjnych

```
26 - (void)setStringValue: (NSString*)aString
27 {
28     id tmp = [aString retain];
29     [string release];
30     string = tmp;
31 }
```

Z pliku: ivar.m

Jest kilka rzeczy, na które trzeba uważać podczas korzystania ze zliczania referencji. Rozważmy taką oto prostą metodę ustawiającą:

```
14 - (void)setStringValue: (NSString*)aString
15 {
16     [string release];
17     string = [aString retain];
18 }
```

Z pliku: ivar.m

Kod wygląda rozsądnie. Zwalniana jest referencja do starej wartości, po czym pozyskiwana i przypisywana jest nowa wartość. Zwykle kod będzie działał, ale w kilku przypadkach zawiedzie. Czyni to debugowanie go zajęciem niezwykle trudnym.

Co stanie się, jeśli wartość `aString` i `string` będą takie same? W tym przypadku wyślesz jednemu obiektowi wiadomość `-release`, a następnie `-retain`. O ile inny kod utrzyma referencję do obiektu, wszystko zadziała poprawnie, ale jeśli nie, to pierwsza wiadomość spowoduje zniszczenie obiektu, a druga zostanie wysłana do „wiszącego” wskaźnika.

Na początku rozdziału pokazano lepszą implementację, która najpierw pozyskuje referencję do nowego obiektu. Zwróć uwagę, że powinieneś zachować wartość zwracaną z wiadomości `-retain`, bo niektóre obiekty zwrócą inny obiekt, gdy je pozyskasz. To bardzo rzadkie zachowanie, ale występuje raz na jakiś czas.

W końcu metoda nie jest bezpieczna ze względu na wątki. Jeśli chcesz, by taką była, musisz zarezerwować nowy obiekt, wykonać niepodzielną operację podmiany go i zmiennej instancyjnej, a następnie zwolnić starą wartość. Jest to fatalny pomysł, bo ciężko objąć rozumem kod, który zawiera tak dużo drobiazgowej obsługi współbieżności, a ilość zmarnowanego cache’u przewyższy zyski z równoległego wykonania. Jeśli naprawdę potrzebujesz równoległego wykonania, lepiej użyj zadeklarowanych właściwości do wygenerowania akcesoria, zamiast pisać go ręcznie.

Automatyczne zliczanie referencji

Wraz z wydaniem iOS 5 i Mac OS X 10.7 firma Apple wprowadziła **automatyczne zliczanie referencji** (Automatic Reference Counting — ARC). Konceptyjnie polega to na tym, że kompilator sam decyduje, kiedy powinien wywołać `-retain` oraz `-release`, i robi to za Ciebie. Rzeczywista implementacja jest oczywiście nieco bardziej skomplikowana.

Zamiast wstawiać bezpośrednio do kodu wysyłanie wiadomości, kompilator wstawia wywołania funkcji takich jak `objc_retain()` i `objc_release()`. Następnie optymalizator stara się połączyć lub wyeliminować te wywołania. W prostym przypadku funkcje wykonują pracę analogiczną do wysyłanych wiadomości. Jednak w niektórych przypadkach są znacznie bardziej efektywne.

Większość przykładów w tej książce korzysta z ręcznego zliczania referencji. Jest to celowe. Pomimo że stosowanie ARC jest zalecane w nowych projektach, istnieje dużo starego kodu, który z niego nie korzysta. Nawet jeśli wykorzystujesz ARC, wciąż powinieneś rozumieć istotę wykonywanego za Ciebie pozyskiwania i zwalniania referencji. Podobnie warto znać zestaw instrukcji procesora, nawet jeśli nigdy nie pisze się kodu w assemblerze. Programiście, który rozumie ręczne zliczanie referencji, bardzo łatwo jest przestawić się na zliczanie automatyczne.

W prostych zastosowaniach wykorzystanie ARC pozwala zapomnieć o zarządzaniu pamięcią. Jeśli używasz nowej wersji środowiska XCode, ARC jest rozwiązaniem domyślnym. Jeśli kompilujesz z linii komend lub przy użyciu jednego z innych systemów budowania projektów, dodaj opcję `-fobjc-arc`. Teraz wystarczy tylko zapomnieć o konieczności pozyskiwania i zwalniania referencji.

Byłoby wspaniale, gdyby życie było tak proste. Niestety ARC ma pewne ograniczenia. Mówiąc konkretniej, formalizuje mętłą granicę między pamięcią C a obiektami Objective-C, dzieląc wskaźniki na trzy kategorie. Silne wskaźniki pozyskują i zwalniają pamięć tak, jak widzieliśmy wcześniej. Słabe, którym przyjrzymy się później, to niewłaściwościowe referencje zerowane automatycznie podczas niszczenia obiektu. Ostatnią grupę stanowią niebezpieczne, niepozyskane wskaźniki. Są ignorowane przez ARC: sam jesteś odpowiedzialny za czas życia przechowywanych w nich obiektów.

Domyślnie wszystkie wskaźniki w zmiennych instancyjnych i na stosie są mocne. Wskaźniki na obiekty w strukturach nie mają wartości domyślnej i muszą być jawnie oznaczone kwalifikatorem `__unsafe_unretained`. Mimo że w ich przypadku jest to jedyne dozwolone prawo własności, trzeba go jawnie użyć, by przypomnieć osobom czytającym kod, że wskaźniki te będą ignorowane przez ARC.

Zwracanie obiektów przez argumenty będące wskaźnikami

```
3  __weak id weak;
4  int writeBack(id *aValue)
5  {
6      *aValue = [NSObject new];
7      weak = *aValue;
8      return 0;
9  }
10
11 int main(void)
12 {
```

```
13 @autoreleasepool
14 {
15     id object;
16     writeBack(&object);
17     NSLog(@"Obiekt: %@", object);
18     object = nil;
19     NSLog(@"Obiekt: %@", weak);
20 }
21 NSLog(@"Obiekt: %@", weak);
22 return 0;
23 }
```

Z pliku: writeback.m

W trybie ARC argumenty będące wskaźnikami do wskaźników działają w dosyć skomplikowany sposób. Ich zastosowanie obejmuje zwykle dwa przypadki: przekazywanie tablic lub zwracanie obiektów. Jeśli przekazujesz tablicę w dół stosu, to powinieneś upewnić się, że zadeklarowałeś ją jako `const`. Informuje to kompilator, że wywoływana funkcja nie przypisze niczego do tablicy, więc ARC będzie mógł przekazać ją bez żadnej skomplikowanej interwencji.

Jeśli poprzez argumenty będące wskaźnikami będziesz zwracał obiekt, to ARC utworzy dosyć skomplikowany kod. W przykładzie z początku tego podrozdziału wywołanie `writeBack()` generuje kod zbliżony do tego:

```
id tmp = [object retain];
writeBack(&tmp);
[tmp retain];
[object release];
object = tmp;
```

W funkcji `writeBack()` nowy obiekt będzie automatycznie usunięty z pamięci przed przechowaniem go w tymczasowej wartości. Oznacza to, że na końcu tego procesu `object` zawiera własnościową referencję do nowego obiektu.

Jeśli zadeklarowałeś `object` jako `_autoreleasing id`, wygenerowany kod jest znacznie prostszy. Automatycznie zwalnia wartość przechowywaną początkowo w `object`, co nie będzie miało żadnego efektu, bo wartością początkową wszystkich wskaźników — nawet tych przydzielanych automatycznie — i tak jest `nil`, a następnie bezpośrednio przekazuje wskaźnik i oczekuje, że jeśli wywoływana funkcja go zmodyfikuje, to umieści na jego miejsce wskaźnik niewłasnościowy (automatycznie zwalniany).

Jeśli uruchomisz ten przykład, to zobaczysz, że słaba referencja jest zerowana wyłącznie, gdy niszczona jest pula automatycznego przydziału. We wszystkich przypadkach funkcja `writeBack()` przechowuje zwolniony automatycznie obiekt w przekazanym wskaźniku i nigdy nie usuwa z pamięci przekazanej wartości. Wywołujący jest zawsze odpowiedzialny za upewnienie się, że do funkcji przekazuje referencję niewłasnościową, co czyni na jeden z dwóch sposobów: albo upewnia się, że wskaźnik pokazuje na automatycznie zwalniany obiekt, albo że jest kopią wskaźnika na obiekt, dla którego pozyskano referencję.

Jeśli zamiast tego oznaczysz parametr słowem `out` (dozwolone wyłącznie w przypadku parametrów metod, a nie funkcji C), to wywoływana metoda gwarantuje, że nie odczyta tej wartości. Kompilator będzie mógł więc pominąć krok, w którym wykonuje kopię wskaźnika przechowywanego w `object` przed wywołaniem.

Jeśli musisz przekazać kilka obiektów w górę stosu, to powinieneś prawdopodobnie zwrócić instancję `NSArray`. Jest kilka alternatyw, ale są wystarczająco złożone, by nie były warte wysiłku: korzystając z nich, łatwo popełnić mały błąd i spędzić wieki na debugowaniu kodu. Nawet jeśli uda Ci się zrobić wszystko dobrze, przypuszczalnie i tak metody te będą wolniejsze niż użycie `NSArray`.

Jeśli przekazujesz kilka wartości w dół stosu, to powinieneś zadeklarować typ tablicy z jawnym kwalifikatorem własności dla parametru, a nie typ wskaźnikowy. Na przykład `__unsafe_unretained id[]` zamiast `id*`. Zapewnia to wyłączenie mechanizmu zapisu zwrotnego.

Unikanie cykli pozyskanych referencji

```
19 - (void)setDelegate: (id)aDelegate
20 {
21     delegate = aDelegate;
22 }
```

Z pliku: `ivar.m`

Problemem w przypadku „czystego” zliczania referencji jest to, że nie wykrywa cykli. Jeśli dwa obiekty przechowują referencje do siebie nawzajem, żaden z nich nie zostanie nigdy zwolniony.

Generalnie nie jest to wielki problem. Struktury danych w Objective-C są zwykle acykliczne, ale istnieją przypadki, w których cykle są nieuniknione. Najpopularniejszym z nich jest **wzorzec delegacji**. Wzorzec polega na tym, że jeden obiekt implementuje jakiś mechanizm, ale zarządzanie pracą przekazuje innemu obiektowi. Większość frameworku `AppKit` działa w ten sposób.

Obiekty potrzebują do siebie nawzajem referencji, co momentalnie tworzy cykl. Popularnym sposobem rozwiązania problemu jest przyjęcie zasady, że obiekty nie pozyskują na siebie referencji. Jeśli przekażesz obiekt jako argument do metody `-setDelegate:`, będziesz musiał upewnić się, że referencja jest przechowywana przez jakiś inny obiekt lub że zostanie przedwcześnie zwolniona, a obiekt usunięty.

W przypadku ARC masz dwie możliwości: możesz oznaczyć zmienną instancyjną słowem `__weak` albo `__unsafe_unretained`. Pierwsza z opcji jest bezpieczniejsza, bo zapewnia, że wskaźnik nie będzie „wisiał w powietrzu”. Gdy delegata zostanie zniszczona, zmienna instancyjna zostanie ustawiona na `nil`.

Są dwie wady używania słabych wskaźników. Pierwszą jest przenośność. Słabe wskaźniki działają na iOS 5, Mac OS X 10.7 i w GNUstep, ale nie działają na starszych wersjach iOS i Mac OS X. Drugą wadą jest wydajność. W każdej próbie dostępu do wskaźnika pośredniczy funkcja pomocnicza, sprawdzająca, czy obiekt nie jest w stanie dealokacji, i pozyskująca referencję do niego, jeśli jest wciąż „żywy”, albo zwracająca `nil` w przeciwnym przypadku.

Pod nazwą niebezpiecznych, niepozyskanych wskaźników kryją się zwykłe, „tradycyjne” wskaźniki, oferujące tani dostęp do obiektu i działające na każdej platformie sprzętowej. Ich wadą jest obarczanie użytkownika odpowiedzialnością za upewnienie się, że po zwolnieniu wskazywanego obiektu użytkownik nie sięgnie już więcej do wskaźnika.

Dobrym kompromisem jest używanie słabych wskaźników w trakcie debugowania i niebezpiecznych, niepozyskanych wskaźników w trakcie normalnej pracy. Dodaj asercję sprawdzającą, czy wskaźnik nie jest równy `nil`, przed wysłaniem mu jakiegokolwiek wiadomości, a jeśli będziesz miał błędy, to skończysz z użytecznym komunikatem zamiast nagłego przerwania aplikacji.

Migracja do ARC

Jeśli zaczynasz nowy projekt w XCode, ARC będzie domyślnym wyborem i ciężko znaleźć powody, by z niego nie skorzystać. Jeśli jednak pracujesz ze starszym kodem, prawdopodobnie będziesz używał ręcznego zliczania referencji. W długiej perspektywie można oszczędzić sobie pracy, przenosząc kod do ARC, ale jest to nieco trudniejsze niż ustawienie przełącznika kompilacji.

Clang posiada narzędzie wspomagające migrację, które próbuje przepisać kod Objective-C tak, by korzystał z ARC. Wywołuje się je z linii komend przy użyciu argumentów `-ccc-arcmt-check` i `-ccc-arcmt-modify`. Pierwszy z nich informuje o wszystkich miejscach w kodzie, które nie mogą być automatycznie zmienione. O ile nie będzie błędów, drugi wykona konwersję kodu, modyfikując oryginalny plik.

W prostym kodzie Objective-C narzędzie zadziała poprawnie. Najbardziej oczywistymi zmianami będzie usunięcie wszystkich wiadomości `-retain`, `-release` i `autorelease`. Narzędzie usunie także jawne wywołanie `[super dealloc]` z metody `-dealloc`. Od teraz wywołanie jest wstawiane automatycznie przez kompilator. ARC automatycznie zwalnia wszystkie zmienne instancyjne, więc metodę `-dealloc` będziesz musiał zaimplementować, tylko jeśli musisz zwolnić pamięć zajęta przez funkcję `malloc()` lub podobne konstrukcje.

Jeśli utworzyłeś własne metody do zliczania referencji, będziesz musiał je usunąć. Popularnym powodem własnej implementacji jest chęć uniknięcia przypadkowego usunięcia singletonów. Traci to na znaczeniu w przypadku ARC, ponieważ błąd programisty ma mniejsze szanse na spowodowanie przedwczesnego usunięcia obiektu.

Do zwalniania zmiennych instancyjnych ARC tworzy metodę `-.cxx_destruct`. Metoda ta była pierwotnie utworzona, by po zniszczeniu obiektu automatycznie wywoływać destruktory z C++. Widoczną różnicą pomiędzy jej dawnym zastosowaniem a ARC w Objective-C jest to, że zmienne instancyjne są teraz dealokowane po wykonaniu funkcji `-dealloc` w klasie-korzeniu, a nie przed. W większości przypadków nie powinno mieć to znaczenia.

Największe problemy pojawiają się, jeśli próbujesz przechować wskaźniki Objective-C w strukturach C. Najprostszym rozwiązaniem jest po prostu nierobienie tego. W zamian użyj obiektów Objective-C z publicznymi zmiennymi instancyjnymi. Pozwoli to kompilatorowi zająć się zarządzaniem pamięcią obiektu i jego pól.

Jedynym przypadkiem, w którym uznaje się, że używanie struktur odnoszących się do obiektów Objective-C jest bezpieczne, jest sytuacja, gdy przekazujesz je w dół stosu. Wskaźniki na obiekty mogą posiadać kwalifikator `__unsafe_unretained` tak długo, jak długo pozostają poprawne w funkcji, w której powstały.

Po użyciu narzędzia do migracji zauważysz, że zniknęły właściwości `assign`. Zostały one przepisane jako `unsafe_unretained` lub `weak`, w zależności od tego, czy wybrana platforma docelowa kompilacji obsługuje słabe referencje. Jeśli właściwości `assign` wykorzystywałeś do przerywania prostych cykli i uznasz, że słabe referencje stwarzają problemy wydajnościowe, możesz jawnie zmienić niektóre z nich na `unsafe_unretained`.

Narzędzie do migracji spróbuje w odpowiednich miejscach powstawać rzutowanie mostkowane `__bridge`, ale warto sprawdzić, czy zrobiło to poprawnie. Rzutowania te są wykorzystywane do dodawania i usuwania obiektów z kodu zarządzanego przez ARC. W kodzie niewykorzystującym ARC można korzystać z konstrukcji takich jak `(void*)someObject`, bo wskaźniki na obiekty są zwykłymi wskaźnikami C,

do których dodatkowo można wysyłać wiadomości. W trybie ARC rzutowanie byłoby wieloznaczne, bo kompilator nie wiedziałby, która zmienna ma być właścicielem obiektu wskazywanego przez `void*`. Z tego powodu taki kod jest zabroniony.

Narzędzie do migracji przepisze przedstawioną wyżej konstrukcję jako `(__bridge void*)someObject`, ale może to nie być to, o co Ci chodziło. Tego typu rzutowaniom bardziej szczegółowo przyjrzymy się w podrozdziale „Współpraca z C”.

Pule automatycznego zwalniania pamięci

```
3 id returnObject(void)
4 {
5     return [[NSObject new] autorelease];
6 }
7
8 int main(void)
9 {
10     @autoreleasepool {
11         id object = returnObject();
12         [object retain];
13     }
14     // Tutaj obiekt traci ważność.
15     [object release];
16     return 0;
17 }
```

Z pliku: autorelease.m

Poza cyklami największym problemem w przypadku zliczania referencji są krótkie okresy, w których na obiekt nie wskazuje żadna referencja. W języku C problemem jest decyzja, kto jest odpowiedzialny za alokowanie pamięci: wywołujący czy wywoływany.

W funkcjach takich jak `sprintf()` pamięć zajmuje wywołujący. Niestety nie wie on, ile pamięci tak naprawdę jest potrzebne, więc utworzono wariant o nazwie `snprintf()`, który informuje wywołaną funkcję o ilości dostępnej pamięci. Takie rozwiązanie wciąż może sprawiać problemy, więc utworzono jeszcze jedną wersję o nazwie `asprintf()`, która pozwala wywoływanej funkcji zająć się alokowaniem pamięci.

Jeśli pamięć zajmuje wywoływana funkcja, kto jest odpowiedzialny za jej zwolnienie? Prawdopodobnie wywołujący, ale ponieważ to nie on zajął pamięć, to programy sprawdzające równowagę między wywołaniami funkcji `malloc()` i `free()` nie poradzą sobie ze spostrzeżeniem potencjalnego wycieku pamięci.

W Objective-C problem ten występuje jeszcze częściej. Wiele metod może zwracać obiekty tymczasowe, które muszą zostać zwolnione. Z kolei gdy zwracają wskaźnik na zmienną instancyjną, nie trzeba go zwalniać. Można by najpierw pozyskiwać takie wskaźniki, ale potem trzeba by pamiętać, żeby zwalniać każdy obiekt zwracany z metody. Szybko stałoby się to męczące.

Rozwiązaniem problemu jest **pula automatycznego zwalniania pamięci**. Po wysłaniu do obiektu wiadomości `-autorelease` jest on dodawany do aktywnej w danym momencie puli `NSAutoreleasePool`. Gdy instancja puli jest niszczona, każdemu dodanemu do niej obiektowi jest wysyłana wiadomość `-release`.

`-autorelease` to opóźniona wiadomość `-release`. Wysyła się ją do obiektu, gdy samemu nie potrzebuje się już referencji do niego, ale komuś innemu może jeszcze być potrzebna.

Jeśli używasz pętli wykonania `NSRunLoop`, pula automatycznego zwalniania pamięci będzie tworzona na początku, a niszczona na końcu każdej iteracji pętli. Oznacza to, że żaden tymczasowy obiekt nie zostanie zniszczony do końca obecnej iteracji. Jeśli robisz coś, co wymaga dużej ilości takich obiektów, możesz chcieć utworzyć nową pulę automatycznego zwalniania. Robi się to w następujący sposób:

```
id pool = [NSAutoreleasePool new];
[anObject doSomethingThatCreatesObjects];
[pool drain];
```

Zwróć uwagę, że aby zniszczyć pulę, trzeba jej wysłać wiadomość `-drain`, a nie `-release`. Jest tak, bo w trybie odśmiecania pamięci środowisko uruchomieniowe Objective-C ignoruje wiadomości `-release`. Wiadomość `-drain` jest wskazówką dla odśmieczacza, ale w trybie odśmiecania pamięci nie powoduje natychmiastowego zniszczenia puli.

W OS X 10.7 firma Apple uczyniła pulę automatycznego zwalniania pamięci częścią języka. Programy jawnie używające `NSAutoreleasePool` są uważane za niepoprawne w trybie ARC i zostaną odrzucone przez kompilator. Trzeba je zastąpić konstrukcją `@autoreleasepool`, definiującą region ważności puli. W trybach innych niż ARC konstrukcja ta spowoduje wstawienie identycznego kodu jak w liście powyżej. W trybie ARC wstawione zostaną wywołania funkcji `objc_autoreleasePoolPush()` i `objc_autoreleasePoolPop()`, które wykonają podobną pracę.

Konstruktory automatycznie zwalniające pamięć

```
4 + (id)object
5 {
6     return [[[self alloc] init] autorelease];
7 }
```

Z pliku: `namedConstructor.m`

W poprzednim podrozdziale powiedziałem, że obiekty utworzone przy użyciu `+alloc` mają licznik referencji ustawiony na jeden. W rzeczywistości wszystkie obiekty są tworzone z licznikiem ustawionym na jeden, ale obiekty tworzone przy użyciu nazywanego konstruktora, np. `+stringWithFormat:` lub `+array`, są także automatycznie usuwane z pamięci.

By zachować obiekt tworzony przy użyciu jednego z tych mechanizmów, trzeba wysłać mu wiadomość `-retain`. W przeciwnym wypadku zostanie zniszczony w trakcie usuwania puli automatycznego zwalniania pamięci.

Jest to konwencja, którą warto naśladować we własnych klasach. Jeśli ktoś utworzy instancję jednej z Twoich klas, korzystając z nazywanego konstruktora, będzie oczekiwał, że nie musi jej zwalniać. Typowy nazywany konstruktor przypominałby ten z początku tego podrozdziału.

Zwróć uwagę, że ponieważ jest to metoda klasowa, obiekt `self` będzie klasą. Wysyłając wiadomość `+alloc` do `self` zamiast do klasy o określonej nazwie, metoda może działać poprawnie również w przypadku podklas.

W trybie ARC te konwencje zostały sformalizowane w **rodzinach metod**. Metody, które zaczynają się od słów `alloc`, `new`, `copy` lub `mutableCopy`, zwracają **referencję własnościową** — referencję, która musi zostać zwolniona, jeśli nie będzie przechowywana. Inne metody zwracają referencje niewłasnościowe, które muszą zostać automatycznie zwolnione lub przechowane w miejscu, co do którego gwarantuje się, że nie będzie zwolnione.

Automatyczne zwalnianie obiektów w akcesorach

```
34 - (NSString*)stringValue
35 {
36     return [[string retain] autorelease];
37 }
```

Z pliku: `ivar.m`

Innym powszechnym problemem ze zliczaniem referencji w formie zaimplementowanej przez Foundation jest częste niepozyskiwanie obiektów, które znajdują się na stosie. Rozważmy następujący fragment kodu:

```
NSString *oldString = [anObject stringValue];  
[anObject setStringValue: newString];
```

Jeśli metoda `–setStringValue:` została zaimplementowana tak, jak sugerowałem wcześniej, to wykonanie kodu skończy się przerwaniem aplikacji, bo obiekt, do którego odnosi się `oldString`, zostanie usunięty przed ustawieniem nowej wartości ciągu znakowego. Jest to problem mający dwa możliwe rozwiązania, obydwa korzystające z puli automatycznego zwalniania pamięci. Pierwsze polega na automatycznym zwolnieniu starej wartości podczas ustawiania nowej. Drugi to takie zdefiniowanie metody `–stringValue`, jak pokazano na początku tego podrozdziału.

Zapewnia to, że ciąg znakowy nie zostanie przez przypadek zniszczony w trakcie normalnej pracy obiektu. Innym popularnym rozwiązaniem jest zastąpienie wiadomości `–copy` wiadomością `–retain`. Jest to użyteczne, jeśli zmienna instancyjna może być modyfikowana. Jeśli nie można jej modyfikować, `–copy` będzie odpowiednikiem `–retain`. Jeśli można ją modyfikować, wywołujący otrzyma obiekt, który nie będzie ulegał zmianom na skutek wysłanych mu wiadomości.

Wsparcie dla automatycznego odśmiecania kolekcji

```
0 $ gcc -c -framework Cocoa -fobjc-gc-only  
   collected.m  
1 $ gcc -c -framework Cocoa -fobjc-gc collected.m
```

Od wersji OS X 10.5 firma Apple wprowadziła do Objective-C automatyczne odśmiecanie kolekcji. Choć może to upraszczać życie programistom, w większości przypadków zmniejsza wydajność. Odśmiecacz firmy Apple do śledzenia istniejących referencji zużywa dużo pamięci i z tego powodu nie jest dostępny na iPhone'a. Nie jest też obsługiwany w starszych wersjach OS X, a jego obsługa w GNUstep jest ograniczona. Jeśli chcesz pisać przenośny kod, powinieneś unikać odśmiecania kolekcji.

Jeśli skompilujesz kod w trybie odśmiecania pamięci, wszystkie wiadomości `–retain`, `–release` i `–autorelease` zostaną zignorowane. Kompilator automatycznie wstawi wywołania odpowiednich funkcji przy każdej operacji zapisu do pamięci na stercie.

Żeby można było używać odśmiecania kolekcji, kod musi być skompilowany w trybie odśmiecania pamięci. Przy każdej operacji przypisania do pamięci na sterzie wstawiane są wtedy wywołania funkcji, które w środowisku uruchomieniowym systemu Mac są zadeklarowane w pliku `objc-auto.h`.

Funkcje te upewniają się, że odśmieczacz kolekcji jest świadomy wykonanego przypisania. Są wymagane, bo odśmieczacz działa w tle, w osobnym wątku, usuwając obiekty, do których nie może znaleźć referencji. Odśmieczacz musi być informowany o przestawianiu wskaźników; mógłby przez przypadek usunąć obiekt, do którego przed momentem utworzyłeś referencję.

Podczas kompilacji z włączonym odśmiecaniem pamięci dostępne są dwie opcje. Po skompilowaniu z flagą `-fobjc-gc-only` kod będzie wspierał wyłącznie odśmiecanie kolekcji. Po skompilowaniu z flagą `-fobjc-gc` kod będzie obsługiwał zarówno zliczanie referencji, jak i automatyczne odśmiecanie kolekcji. Jest to użyteczne, gdy kompilujesz framework. Wciąż musisz pamiętać, by w odpowiednich miejscach dodać wywołania `-retain` i `-release`, ale użytkownicy frameworku będą mogli używać go z włączonym lub wyłączonym odśmiecaniem.

```
110 OBJC_EXPORT BOOL objc_atomicCompareAndSwapGlobal(  
    id predicate, id replacement, volatile id *  
    objectLocation)  
111     __OSX_AVAILABLE_STARTING(__MAC_10_6,  
    __IPHONE_NA) OBJC_ARC_UNAVAILABLE;  
112 OBJC_EXPORT BOOL  
    objc_atomicCompareAndSwapGlobalBarrier(id  
    predicate, id replacement, volatile id *  
    objectLocation)  
113     __OSX_AVAILABLE_STARTING(__MAC_10_6,  
    __IPHONE_NA) OBJC_ARC_UNAVAILABLE;  
114 // automatyczna aktualizacja zmiennej instancyjnej  
115 OBJC_EXPORT BOOL  
    objc_atomicCompareAndSwapInstanceVariable(id  
    predicate, id replacement, volatile id *  
    objectLocation)  
116     __OSX_AVAILABLE_STARTING(__MAC_10_6,  
    __IPHONE_NA) OBJC_ARC_UNAVAILABLE;  
117 OBJC_EXPORT BOOL  
    objc_atomicCompareAndSwapInstanceVariableBarrier  
    (id predicate, id replacement, volatile id *  
    objectLocation)
```

Współpraca z C

W trybie odśmiecania pamięci nie jest skanowana cała pamięć. Dane zaalokowane przy użyciu `malloc()` są niewidoczne dla odśmieccacza. Jeśli przekażesz do funkcji z C wskaźnik na obiekt w parametrze `void*`, a następnie funkcja przechowa go w pamięci zarezerwowanej `malloc()`, stanie się niewidoczny dla odśmieccacza i może zostać zwolniony, choć wciąż istnieją do niego referencje.

W trybie ARC kompilator automatycznie zajmie się wskaźnikami na stosie i zmiennymi instancyjnymi, ale nie będzie śledził wskaźników w strukturach i wszystkich innych jawnie zadeklarowanych jako `__unsafe_uretained`.

Normalnie przed wstawieniem obiektu na stertę wysłałbyś mu wiadomość `-retain`. Nie działa to jednak w trybie odśmiecania pamięci i jest zabronione w trybie ARC. W zamian musisz użyć funkcji `CFRetain()`, inkrementującej licznik referencji obiektu niezależnie od obecności odśmieccacza. Odśmieccacz zwolni obiekt jedynie wtedy, gdy licznik referencji osiągnie wartość zero i nie będzie można znaleźć do niego żadnej referencji w skanowanej pamięci.

Gdy skończysz pracę z referencją znajdującą się poza obszarem śledzonym przez odśmieccacz, będziesz musiał wywołać `CFRelease()`.

ARC posiada bogatszy model pamięci do tego typu operacji. Jawne rzutowania obiektów na nieobiektywne wskaźniki nie są już dozwolone. Muszą być zastąpione **rzutowaniami mostkowanymi**. Rozważmy następujący fragment kodu działający w trybie innym niż ARC:

```
void *aPointer = (void*)someObject;
```

W trybie ARC rezultatem wykonania go byłoby utworzenie ze wskaźnika śledzonego wskaźnika nieśledzonego. Nie jest to zamiana, którą chciałbyś wykonać bez zastanowienia. Masz trzy podstawowe możliwości. Pierwsza jest często wykorzystywana w przypadku zmiennych na stosie lub wskaźników pokazujących na obiekty, co do których ma się pewność, że wskazują na nie inne referencje:

```
void *aPointer = (__bridge void*)someObject;
```

Powyżej wykonywane jest rzutowanie bez przekazania własności. Jeśli wszystkie pozostałe referencje na `someObject` przestaną istnieć, `aPointer` zostanie wiszącym wskaźnikiem.

Jeśli wskaźnik `void*` będzie umieszczony na stosie z zamiarem przechowania własnościowej referencji do obiektu, powinieneś wykonać rzutowanie mostkowane:

```
void *aPointer = (__bridge_retained void*)
    someObject;
```

Spowoduje to wyjęcie jednej referencji własnościowej spod kontroli ARC. Jest to z grubsza odpowiednik wysłania do `someObject` wiadomości `-retain` przed przechowaniem go we wskaźniku. Jeśli napiszesz `(__bridge_retained void*)someObject` bez operacji przypisania, będzie to informacja dla kompilatora, żeby pozyskał referencję na obiekt. Tego typu postępowanie uznawane jest za bardzo zły styl programowania. Podczas rzutowania z powrotem na wskaźnik na obiekt powinieneś wykonać odwrotną operację:

```
id anotherObjectPointer = (__bridge_transfer
    id)aPointer;
aPointer = NULL;
```

Kod ten powoduje przekazanie własnościowej referencji pod kontrolę ARC. ARC jest teraz odpowiedzialny za zwalnianie obiektu, więc ważne jest pamiętanie o wyzerowaniu wskaźnika z C. Jeśli nie przejmujesz własności nad wskaźnikiem, powinieneś użyć prostego rzutowania `__bridge`.

Niszczanie obiektów

```
3 @interface Example : NSObject
4 {
5     void *cPointer;
6     id objectPointer;
7 }
8 @end
9 @implementation Example
10 - (void)finalize
11 {
12     if (NULL != cPointer) { free(cPointer); }
13     [super finalize];
14 }
15 - (void)dealloc
16 {
17     if (NULL != cPointer) { free(cPointer); }
18     #if !__has_feature(objc_arc)
19         [objectPointer release];
20         [super dealloc];
21     #endif
22 }
23 @end
```

Z pliku: dealloc.m

Istnieją trzy metody wywoływane podczas niszczenia obiektu zależnie od wykorzystywanego trybu. Jedna jest uruchamiana za każdym razem, ale nie może być napisana przez Ciebie. Metoda `-.cxx_destruct` jest zawsze wywoływana przez

środowisko uruchomieniowe Objective-C i zajmuje się niszczeniem pól, za których czyszczenie jest odpowiedzialny kompilator. Do kategorii tej należą obiekty C++ w trybie Objective-C++ i wskaźniki na obiekty Objective-C w trybie ARC.

Dwie pozostałe metody to `-finalize` i `-dealloc`. W trybie odśmiecania pamięci nie musisz nic robić, by usunąć referencje do obiektów Objective-C, ale wciąż musisz wykonać czyszczenie zasobów, którymi nie zarządza odśmiecaacz pamięci. Do tej kategorii należy zamykanie uchwytów do plików, zwalnianie pamięci zaalokowanej przy użyciu `malloc()` itd. Jeśli klasa ma zmienne instancyjne, które wymagają ręcznego czyszczenia, powinieneś zadeklarować metodę `-finalize`.

Uwaga

Odśmiecaacz pamięci zwykle wywoła metody `-finalize` w specjalnym wątku. Oznacza to, że metody `-finalize` muszą być bezpieczne ze względu na wątki. Jeśli korzystają z globalnych zasobów, muszą upewnić się, że nie spowoduje to problemów.

Jeśli nie używasz odśmiecania pamięci, sprzątanie powinieneś wykonać w metodzie `-dealloc`. Zawartość metody zależy od tego, czy używasz ARC. Dawniej metody `-dealloc` były wypełnione wiadomościami `-release` wysyłanymi do każdej zmiennej instancyjnej, którą deklarowała klasa. Jeśli korzystasz z ARC, nie jest to wymagane. ARC zwolni wszystkie własnościowe referencje do obiektów w `-.cxx_destruct`, więc w `-dealloc` będziesz musiał sprzątnąć jedynie zmienne instancyjne niebędące obiektami.

Zarówno w trybie odśmiecania pamięci, jak i ręcznego pozyskiwania i zwalniania referencji powinieneś przekazać wiadomość do nadklasy, wywołując `[super dealloc]` lub `[super finalize]`. W trybie ARC jawne wywołanie `-dealloc` jest niedozwolone. Zamiast tego ARC sam wstawi wywołanie `[super dealloc]` na końcu metody `-dealloc` w każdej klasie niebędącej korzeniem.

Zwróć uwagę, że kod na początku tego podrozdziału jest nadmiernie skomplikowany. W prawdziwym kodzie mało prawdopodobne jest, żebyś musiał wspierać zarówno tryb ARC, jak i tryb ręcznego pozyskiwania i zwalniania referencji. Tryby te mogą współistnieć w jednym programie, ale jedynym rozsądnym powodem wspierania jakiegokolwiek trybu poza ARC jest chęć zachowania zgodności ze starymi kompilatorami.

Słabe referencje

```
4  __weak id weak;
5
6  int main(void)
7  {
```

```
8    id obj = [NSObject new];
9    weak = obj;
10   obj = nil;
11   objc_collect(OBJC_FULL_COLLECTION);
12   fprintf(stderr, "Słaba referencja: %p\n", weak);
13   return 0;
14 }
```

Jednym z najprzyjemniejszych elementów implementacji odśmiecania pamięci firmy Apple jest istnienie *zerujących się, słabych referencji*. Niepozyskane wskaźniki są w starej dokumentacji Objective-C często określane mianem „słabych”. Wskaźniki te mogą przetrwać dłużej niż obiekt, na który wskazują. Niestety nie ma automatycznego sposobu sprawdzania, czy są wciąż poprawne.

Słabe referencje okazały się tak przydatne podczas odśmiecania pamięci, że są teraz wspierane także przez ARC, choć mają odrobinę inne znaczenie. Implementacje ARC zachowujące wsteczną kompatybilność nie obsługują słabych referencji, więc wsparcie firmy Apple jest obecnie jedynie na platformach OS X 10.7 i iOS 5 lub późniejszych.

Słabe referencje w środowisku zliczania referencji są często używane do eliminowania cykli. Nie jest to konieczne w środowisku, w którym referencje są śledzone. W tym przypadku w miejscach potencjalnego tworzenia cykli oraz w trakcie tworzenia delegat możesz używać silnych referencji.

Jeśli zadeklarujesz wskaźnik na obiekt ze słowem `__weak`, utworzysz zerującą się, słabą referencję. Odśmieczacz pamięci nie weźmie jej pod uwagę podczas ustalania, czy obiekt wciąż istnieje, a w trybie ARC po przypisaniu do niej nie zostanie zwiększony licznik referencji. Jeśli wszystkie referencje do obiektu są słabe, może on być zniszczony. Po tej operacji wszystkie słabe referencje będą zwracały `nil`.

Słabe referencje są zwykle używane w połączeniu z konstrukcjami takimi jak powiadomienia. Słabą referencję do obiektu można przechowywać i wysłać mu wiadomości tak długo, jak długo ktoś inny posiada do niego referencję. Gdy referencja przestanie istnieć, obiekt można automatycznie usunąć z mechanizmu powiadamiania.

Cocoa posiada teraz kolekcje pozwalające na przechowywanie słabych referencji. Starsze wersje frameworku Foundation zawierały typy utworzone w języku C: `NSMapTable` oraz `NSHashTable` wraz z zestawem funkcji C, które można z nimi wykorzystać. Interfejsy te są wciąż dostępne, ale w wersji 10.5 Apple zamieniło te typy na klasy.

Typ `NSMutableDictionary` jest ogólniejszą formą `NSDictionary`. Można w nim przechowywać dowolne typy o rozmiarze wskaźnika zarówno w kluczach, jak i wartościach. W trybie odśmiecania pamięci możesz wykorzystywać tę klasę do przechowywania mapowań z i do silnych lub słabych wskaźników. Jest to przydatne np. w `NSNotificationCenter`, w którym przechowuje się obiekty mogące otrzymywać powiadomienia. Gdy obiekty te przestaną istnieć, są automatycznie usuwane z kolekcji, a powiadomienia nie są już więcej wysyłane.

Przykład na początku podrozdziału pokazuje ważną różnicę między trybami ARC i odśmiecania pamięci. Jeśli skompilujesz i uruchomisz go z włączonym odśmiecaniem pamięci, wypisany zostanie przypuszczalnie adres obiektu. Jest tak, gdyż odśmieczacz pamięci podczas skanowania stosu wciąż widzi stare wartości tymczasowe.

W odróżnieniu od odśmieczacza pamięci w trybie ARC zawsze zostanie wypisana wartość 0. ARC jest zupełnie deterministyczny. Przypisanie `nil` do silnego wskaźnika dekrementuje licznik referencji obiektu i powoduje dealokację. Słaby wskaźnik jest zerowany, nim zacznie się dealokacja, więc gwarantowane jest, że przyjmie wartość zero, nim wywołana zostanie funkcja `fprintf()`.

Alokowanie skanowanej pamięci

```
15 id *buffer =
16     NSAllocateCollectable(
17         10 * sizeof(id),
18         NSScannedOption);
```

Z pliku: gc.m

Pamięć zajęta przy użyciu funkcji `malloc()` jest niewidoczna dla odśmieczacza pamięci. Może to być problemem, np. jeśli potrzebujesz tablicy C zawierającej obiekty. Widzieliśmy już rozwiązanie tego problemu. Możesz wywołać `CFRetain()` dla obiektu, który masz zamiar przechować w tablicy, oraz `CFRelease()` dla znajdującej się w niej starej wartości, a następnie je zamienić.

Nie jest to idealne rozwiązanie, ale działa. Inną opcją jest alokacja fragmentu pamięci tak, by był widoczny dla odśmieczacza. Funkcja `NSAllocateCollectable()` jest podobna do `malloc()` z dwoma istotnymi różnicami.

Po pierwsze: zwracana przez nią pamięć będzie odśmiecana. Nie istnieje jej odpowiednik w postaci funkcji `NSFreeCollectable()`. Gdy ostatni wskaźnik na bufor zniknie, bufor zostanie usunięty.

Uwaga

Odśmiecacz firmy Apple nie wspiera wskaźników do wnętrza bufora, więc musisz upewnić się, że utrzymujesz wskaźnik na początek regionu. Inne wskaźniki nie powstrzymają procesu usunięcia go.

Drugą różnicą jest istnienie w tej funkcji drugiego parametru, definiującego pożądaną typ pamięci. Jeśli chcesz używać bufora do przechowywania typów C, możesz wstawić tu zero. Jeśli przekażesz `NSScannedOption`, zwrócony bufor będzie przeszukiwany jako możliwe źródło wskaźników na obiekty oraz wskaźników na inne obszary pamięci zwracane przez `NSAllocateCollectable()`.

Skorowidz

A

- abstrakcyjna nadklasa, 82
- adres URL, 213
- aktywna pętla wykonania, 211
- algebraiczny system typów, 17
- aplikacje Cocoa, 146
- ARC, 54, 57
- archiwizowanie obiektów, 74
- arytmetyka stałopozycyjna, 89
- ASCII, 98
- atrybuty pliku, 170
- automatyczne
 - obudowywanie,
 - auto-boxing, 150
 - odśmiecianie kolekcji, 62
 - zliczanie referencji, 53
 - zwalnianie pamięci, 60

B

- Berkley Sockets API, 205
- bezkosztowa obsługa
 - wyjątków, 156
- biblioteka
 - GNUstep Base, 25
 - libdispatch, 195
 - libobjc, 18
- blok
 - @finally, 161
 - @try, 161
- bloki, 49, 116
- błąd w kodzie, 164
- błędy, 155

C

- Chisnall David, 9
- ciąg formatujący, 103
- ciąg znakowy
 - dzielenie, 101
 - kodowanie, 98
 - kopiowanie, 101
 - porównywanie, 94
 - przetwarzanie, 96
 - przycinanie, 100
 - tworzenie, 94, 103
 - wzorce, 105
- Clang, 22, 23
- cykl, 57

D

- data, 125
- data odniesienia, 124
- debuger
 - GNU, 215
 - LLVM, 216
- deklarowanie
 - klas, 31
 - typów, 26
- delegowanie, 79
- DNS-SD, 207
- dodawanie metod, 36
- dodawanie zmiennych, 232
- domena, 164
 - Local, lokalne, 176
 - Network, sieć, 176

- System, 176

- User, użytkownik, 176

- domeny

- systemu plików, 175

- ustawień, 136

- domknięcie, 189

- dostęp do wartości, 147

- dwufazowe tworzenie
 - obiektów, 71

- dyrektywa

- @encode(), 48

- @implementation, 37

- @selector(), 31

- @synthesize, 42

- dziedziczenie z kolekcji, 118

- dzielenie ciągów

- znakowych, 101

E

- enumerator, 115
- Erlang, 155

F

- firma NeXT, 25
- format
 - JSON, 134
 - OpenStep, 133
- framework
 - Application Kit, 19
 - Cocoa, 18
 - Foundation Kit, 19, 51

funkcja

- `_autoreleasePoolPush()`, 60
- `_Block_copy()`, 50, 193
- `_Block_release()`, 193
- `_start`, 142
- `alarm()`, 128
- `asprintf()`, 59, 103
- `CFRetain()`, 64
- `class_conforms`
 - ↳ `ToProtocol()`, 229
- `dispatch_get_global_queue()`, 196
- `ETGetOptionsDictionary()`, 143
- `exit()`, 145
- `fprintf()`, 68
- `free()`, 59
- `getaddrinfo()`, 207
- `getCounter()`, 49, 50
- `getopt()`, 143
- `gettimeofday()`, 126
- `longjmp()`, 156
- `main()`, 47
- `malloc()`, 59
- `memcpy()`, 73
- `NSAllocateCollectable()`, 68
- `NSClassFromString()`, 230
- `NSLog()`, 104, 221
- `objc_autorelease`
 - ↳ `PoolPop()`, 60
- `objc_exception_throw()`, 219
- `objc_msg_lookup()`, 217
- `objc_msgSend()`, 217, 224
- `objc_release()`, 53
- `objc_retain()`, 53
- `object_getClass()`, 45
- `object_getIndexedIvars()`, 232
- `object_setClass()`, 45
- `printf()`, 91, 103
- `qsort()`, 31
- `scanf()`, 91
- `sprintf()`, 59, 91
- `sscanf()`, 91
- `strsep()`, 101
- `strtok()`, 101

- `strtok_r()`, 101

- `time()`, 124
- `writeBack()`, 55

funkcje

- anonimowe, 49, 189
- konwertujące, 99

G

GCC, 46

GNUstep runtime, 22

H

hierarchia NSControl, 80

I

inicjalizacja statyczna, 46

inspekcja obiektów, 215

Instance Method Pointer, 28

instancja

- NSDecimalNumber, 89

- NSFont, 107

- singletonu, 82

interfejs `kqueue()`, 206

ivar, 33

ivars, 26, 52, 232

J

jednostka zarządzania

- pamięcią, 168

język

- SmallTalk, 17

- StrongTalk, 17

JSON, JavaScript Object

- Notation, 134

K

kalendarz, 125

kanoniczne ustawienia

- regionalne, 91, 96

kategorie, 36, 139

klasa

- LKMessageSend, 77

- NSApplication, 128

- NSArray, 110

- NSAssertionHandler, 220

- NSAttributedString,

- 106, 107

NSCalendar, 125

NSDate, 124, 125

NSDateFormatter, 126

NSDecimal, 89

NSDictionary, 148

NSDistantObject, 209

NSError, 164

NSException, 159, 219

NSFileHandle, 206, 207

NSFileManager, 169, 170

NSIndexSet, 111

NSMutableArray, 111

NSNotificationQueue, 201

NSProcessInfo, 141

NSPropertyList

- ↳ `Serialization`, 132

NSRecursiveLock, 182

NSRegularExpression, 105

NSRunLoop, 128

NSScanner, 92, 127

NSSet, 112, 117

NSThread, 180

NSTimer, 84, 128

NSURLConnection, 213

NSURLRequest, 213

NSUserDefaults, 136, 137

NSView, 80

Pair, 82

TypedArray, 119

UIApplication, 128

klastry klas, 82, 86, 96

klasy

- inspekcja, 229

- odszukiwanie, 228

- odszukiwanie według

- nazwy, 224

- tworzenie, 231

kodowanie

- klucz-wartość, 114, 147

- tekstu, 99

- typów, 47

- typu, 48

- typu Objective-C, 86

- UTF-8, 93

kolejka FIFO, 196

kolekcje, 109

kompilator GCC, 23

kompilowanie programów, 23

konstrukcja
 @autoreleasepool, 60
 konwersja ciągu znakowego, 90
 kopiowanie obiektów, 72
 KVC, key-value coding, 147, 151
 KVO, key-value observing, 147, 152
 kwalifikator
 __block, 191
 static, 192

L

library, biblioteka, 176
 liczba argumentów, 103
 liczba binarna, 89
 licznik referencji, 102
 licznik referencji obiektu, 52
 linia komend, 143
 Lisp, 155
 lista z przeskokami, skip list, 110
 listy właściwości, 103, 129, 203

Ł

łapanie wyjątków, 157
 łączenie się z serwerami, 207

M

makro
 assert(), 220
 CFSTR(), 94
 NS_BLOCK_ASSERTS, 221
 NSAssert(), 220
 NSCAssert(), 220
 mapa, 113
 mechanizm powiadomień, 199
 mechanizm wiązania, 152
 metaklasy, 231
 metoda
 +alloc, 72
 +allocWithZone, 79
 +bundleForClass, 175
 +initialize, 47

+pathWithComponents, 172
 +stringWithFormat, 90
 -addToQueue, 186
 -compare, 96
 -countForObject, 113
 -dealloc, 58
 -description, 103
 -descriptionWithLocale, 90
 -fileExistsAtPath:is
 ↳Directory, 173
 -finalize, 66
 -forward, 227
 -hash, 112
 -init, 72
 -initWithCoder, 76
 -initWithString, 139
 -isEqualToString, 95
 KVC, 148
 -lastIndex, 111
 -makeObjects
 ↳PerformSelector, 116
 malloc(), 51
 -member, 117
 -newCopyStarted, 204
 -objectForKey, 136, 148
 -pathComponents, 172
 -pathForResource:of
 ↳Type, 174
 -readUTF8String, 207
 -setDateFormat, 127
 -stringValue, 62
 -setValue:forKey, 148
 sprintf(), 90
 -start, 128
 -stringValue, 139
 -valueForKey, 148
 -writeUTF8String, 207
 metody
 o zmiennej liczbie argumentów, 110
 wirtualne, 120
 migracja, 58
 MMU, memory management unit, 168
 model obiektowy, 15
 multicast DNS, 211

N

nadklasa
 NSObject, 33
 NSProxy, 33
 nagłe zakończenie programu, 145
 narzędzie
 do migracji, 58
 gnustep-config, 24
 pbxbuild, 24
 plutil, 134
 NeXT, 20
 niszczenie obiektów, 65
 notacja kropkowa, 39, 151

O

obiekt
 naprawiający, 165
 NSAutoreleasePool, 104
 NSCharacterSet, 92, 100
 NSColor, 138
 NSLocale, 144
 self, 61
 obiekty ciągów znakowych, 93
 obserwacja klucz-wartość, 147
 obsługa bloków, 189
 obsługa wyjątków, 157
 odczytywanie pliku, 167
 odśmiecanie kolekcji, 63
 opakowywanie, boxing, 86
 opcja copy, 41
 opcja -framework, 24
 OpenStep, 98
 OS X GCC, 23

P

pakiety, bundles, 174
 pętla wykonania, 84, 128
 pętla wykonania
 NSRunLoop, 60
 platforma POWER6, 89
 plik example.plist, 130
 pliki implementacji, 32
 pliki nagłówkowe, 32
 POD, plain old data type, 122

podklasa
 NSEnumerator, 115
 NSNumber, 90
 NSObject, 38
 NSSet, 113
 NSString, 83
 podmiana wskaźnika isa,
 154, 232
 POSIX, 142, 179
 powiadomienia
 kolejkowanie, 201
 przesyłanie, 202
 wysyłanie, 201
 żądanie, 199
 priorytet pliku, 175
 priorytet wątku, 180
 proces przestrzeni pracy, 167
 programowanie sterowane
 zdarzeniami, 84
 projekt GNU, 20
 protokoły nieformalne, 226
 protokół
 Collection, 37
 ETCcollection, 37
 NSCoding, 76, 139
 NSCopying, 50, 73
 NSLocking, 185
 NSObject, 35, 116
 TCP/IP, 205
 przechowywanie
 kolekcji, 130
 obiektów, 120, 138
 ustawień, 135
 przedwcześnie
 optymalizacja, 95
 przejrzysta wersja, 135
 przysyłanie obiektów, 208
 pseudozmienna super, 43
 punkt zatrzymania,
 breakpoint, 218

Q

QTKit, 123

R

referencje niewłasnościowe, 52
 referencje własnościowe,
 52, 61

Rhapsody DR2, 175
 rozmiar wskaźnika, 86
 rozszerzenie .h, 32
 rozszerzenie .m, 32
 rozszerzenie klasy, 37
 rzucanie obiektów, 158
 rzutowanie
 mostkowane, 64
 mostkowane __bridge, 58
 wskaźników, 16

S

scheduler, 181
 SEH, structured exception
 handling, 156
 selektory, 30
 selektory typowane, 31
 Simula, 16
 singletony, 78
 skojarzone referencje, 233
 skrót obiektu, 112
 słabe referencje, 67
 słownik, 113
 NSDictionary, 159
 wątku, 184
 słowo kluczowe, 158
 @defs, 44
 @end, 32
 @implementation, 32
 @interface, 32, 33
 @private, 33
 @protocol(), 35
 @public, 33
 @synthesize, 42
 __block, 49
 __thread, 184
 __unsafe_unretained, 57
 __weak, 57
 _cmd, 42
 const, 27
 nonatomic, 40
 self, 42
 słownik, 184
 struct, 26
 super, 43
 this, 42
 throw, 160
 Smalltalk, 25, 155
 stoper, 128

StrongTalk, 17
 struktura NSRange, 18
 strukturalna obsługa
 wyjątków, 156
 system
 OPENSTEP, 146
 OS X, 22, 24
 OS X 10.7, 23
 Solaris, 19
 Symbian, 22
 systemy plików, 173
 szybkie enumerowanie,
 97, 115

Ś

ścieżki do klucza, 151
 środowisko uruchomieniowe
 GNU, 224
 GNUstep, 22

T

tablica asocjacyjna, 113
 tablice, 111
 test Ingallsa, 18
 TLB, 195
 tryb
 ILP32, 85
 LP64, 85
 tworzenie
 klas, 231
 słownika, 113
 wątków, 179
 własnych kolejek, 196
 typ
 Class, 27
 IMP, 28
 long, 86
 NSDecimal, 89
 NSMapTable, 68
 NSString*, 34
 NSTimeInterval, 123
 readwrite, 40
 SEL, 27, 31
 unichar, 93
 typy
 podstawowe, 85
 wbudowane, 85
 zmiennoprzecinkowe, 85

U

URL, Uniform Resource Locator, 212

W

wartość nil, 29, 225

wątki

rywalizacja, 181

synchronizacja, 182

wczytywanie danych, 213

węzły równoległe, 210

wiadomości

przekierowywanie, 227

wysyłanie, 223

wiadomość

+alloc, 61, 72, 82

+defaultCenter, 200

+new, 71

–autorelease, 58, 84

–characterIsMember, 100

–compare, 31

–copy, 102

–copyWithZone, 73

–countForObject, 113

–dealloc, 51

–decimalNumberBy

 ↪ Adding, 89

–decimalValue, 89

–description, 103

–drain, 60

–forwardInvocation, 209

–integerValue, 90

–isEqual, 95, 112

–isProxy, 45

–readDataOfLength, 169

–release, 58, 60

–retain, 58

–retainCount, 52

–stringForKey, 136

–stringValue, 95

–threadDictionary, 184

–timeIntervalSinceDate,
126

–UTF8String, 97

–waitForDataInBackground

 ↪ AndNotify, 206

wiązania Cocoa, 151

worek, bag, 113

wskaźnik, pointer, 86

isa, 44, 45, 50

na metody instancyjne, 28

na NSError*, 169

na strukturę, 43

void*, 64

wskaźniki na obiekty, 26

wyjątki, 155

NSInternalConsistency

 ↪ Exception, 220

z nawracaniem, resumable

 exceptions, 163, 165

wyrażenie @throw(), 162

wysyłanie wiadomości, 28

bez argumentów, 28

do instancji, 28

do klasy, 28

do nil, 29

do obiektu, 29

wyszukiwanie serwisów

DNS, 211

wyznaczony inicjalizator, 77

wzajemne wykluczanie,

 mutex, 182

wzorzec

delegacji, 56

delegowania, 79

fasady, 80

modyfikowalnych

 podklas, 27, 109

singletonu, 169

Y

YellowBox, 175

Z

zadeklarowane właściwości,
39

zapisywanie kolekcji, 130

zdarzenia wywoływane

 regularnie, 180

zliczanie czasu, 126

zmienne

instancyjne, instance

 variables, 26, 232

przesunięcia, offset

 variables, 33

środowiskowe, 142

warunkowe, 185

znak

*, 48

@, 48

^, 48

zwracanie zera, 163

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA WYDAWNICZA

Helion SA

Objective-C to nowoczesny język programowania, dzięki któremu możesz tworzyć zaawansowane aplikacje dla produktów firmy Apple. Urządzenia takie jak iPad, iPhone czy laptopy z systemem operacyjnym Mac OS podbiły serca użytkowników na całym świecie. Co ważne, ich pozycja wydaje się niezagrażona! Dlatego inwestycja w wiedzę na temat tego języka jest w pełni uzasadniona.

Z tą książką błyskawicznie poznasz możliwości języka Objective-C. Dzięki przystępnemu wprowadzeniu zapoznasz się z podstawami języka, a w kolejnych rozdziałach poszerzysz wiedzę o bardziej zaawansowane zagadnienia. Podręcznik wypełniony ponad setką listingów z kodem źródłowym programów sprawi, że będziesz mógł stworzyć działający kod w języku Objective-C praktycznie w każdej sytuacji. W trakcie lektury dowiesz się, jak zarządzać pamięcią, korzystać ze wzorców oraz wykonywać operacje na ciągach znaków, liczbach i kolekcjach. Ponadto sprawdzisz, jak w Objective-C korzystać z plików, wątków i dostępu do sieci. Poświęć chwilę tej książce, a już wkrótce zaczniesz tworzyć zaawansowane oprogramowanie w Objective-C!

Sprawdź:

- jak rozpocząć przygodę z Objective-C
- jak zarządzać pamięcią
- jak tworzyć aplikacje wielowątkowe
- jak debugować kod

**Twój przewodnik
do pierwszej aplikacji w Objective-C!**

helion.pl
księgarnia
internetowa

Nr katalogowy: 8790

Księgarnia internetowa:
<http://helion.pl>

Zamówienia telefoniczne:

0 801 339900

0 601 339900

Helion

Sprawdź najnowsze promocje:

📌 <http://helion.pl/promocje>

Książki najchętniej czytane:

📌 <http://helion.pl/bestsellery>

Zamów informacje o nowościach:

📌 <http://helion.pl/nowosci>

Helion SA

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel.: 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

<http://helion.pl>

sięgnij po **WIĘCEJ**

KOD KORZYŚCI

ISBN 978-83-246-4350-9

9 788324 643509

Cena: 39,00 zł

Informatyka w najlepszym wydaniu